

III/c: FELNŐTT – ELBESZÉLÉS kategória

1. hely

A hetes cédula

A motor berregésének megszokott hangjai között, néhány szófoszlány beverekedi magát a fülembe.

- Az a szürke kabátos nő, látod? Ő volt a hibás...- a pulzusom megugrik. Először elönt a forróság, a következő pillanatban már fázom. Olyan szorosan szorítom ökölbe a kezem, hogy elfehérednek az ujjaim, és a körmöm mélyen belevág a tenyerembe. Tudom, hogy rólam van szó. Mindössze ötven utazunk, és egyetlen szürke kabátos nő üldögél ezen a buszon, még hozzá jómagam. Lapos, oldalsó pillantással felmérem az átellenben ülő, ötvenes éveiben járó női alakot. Nem ismerem. A szürke szemüvege lecsúszott keskeny, egyenes orrán. Nem igazítja meg, pedig többször a hullámos, ősze-barna hajába tűr.

- Igen, én is ezt hallottam... - a helyeslő szavakat elnyeli a motor berregése és az előttem ülők harsány nevetése.

- Veszekedtek... Linda azonnal meghalt... azt is hallottam... Lindát többször meg is ütötte... - olyan szaggatottan ér hozzám néhány szó, amilyen szaggatottan veszem a levegőt. Ezt tényleg sosem értettem. Vannak emberek, akik felöklendezik mások életét, hibáit, mulasztásait, és mialatt alaposan megrágnak az adott és hallott szavakat, megsózzák, megborsozzák, és máris kész az íncsiklandozó pletyka, szaftos mártással, saját elképzeléseikkel tálalva... Valamiért ehhez nekem sosem volt elég erős a gyomrom... Mégis teljes figyelmemet az ismeretlenek felé fordítom. Az idegen száj, még mindig okádja ki magából tüskés hangok halmazát, mélyen megsebezve a lelkem. Senki sem veszi észre.

- Szándékos volt...és mindezt egy fiú miatt...szándékos emberölés volt, fogta a kormányt és neki vezette...- kontráz rá a mellette ülő, akit nem láthatok. Hirtelen elfelejtem, hogyan kell lélegezni. Ragadós masszaként tapadnak rám a szavak. Nincs semmi, amivel levakarhatnám magamról a mocskot. Pontosan tudom ezt, ezért nem is próbálkozom a szavak elűzésével. Hagyom, hogy betekerjenek és megkötözzenek. Fogoly vagyok. Megbélyegzett. Egy szennyfolt ezen az élhetetlen és kietlen földgolyón. Az emberek tisztában vannak a szavak hatalmával? Tűnődöm, de csak egy pillanatig. Kétlem, hogy tisztában lennének velem. Pedig „élet és halál van a nyelv hatalmában”¹. A nagymamám idézte ezt sokszor. Mindig hangoztatta, hogy szavainkkal valakinek életet adhatunk, ugyanakkor meg is gyilkolhatjuk a másikat kegyetlenül és nyomtalanul. Vajon hány és hány gyilkosság történhet így naponta? Ezt nem mutatja ki a statisztika... a legrosszabb az egészben, hogy én is gyilkos vagyok... és ők tisztában vannak ezzel a ténnyel – mert én valóban gyilkos lettem.

Mély levegőt veszek. Fáj. A mellkasom összeszorul az el nem hullatott könnyek kötelékétől. Elforgítom a fejem. Úgy teszek, mintha semmit sem hallottam volna. Az arcomat közönybe öltöztetem és fakó egyhangúsággal meredek az elsuhanó tájra.

Kínzó lassúsággal telik az idő, míg végül lekászálódok a buszról. Nem nézek hátra. Hallom, hogy mögöttem még mindig sutyorognak. Szapora lépésekkel magam mögött hagyom az ismeretlen alakokat. Csak a lábam elé nézek. Egyik lépést követi a másik. Csak erre figyelek. A testem automata üzemmódban masírozik hazafelé.

Nem emlékszem az útra. A bejárat ajtó előtt ocsúdok fel. Előbányászom a kulcsomomat, és egy halk sóhaj keretében becsusszanok az ajtón. Odabent harsány hangok tekeregnek, mint a mérges kígyók.

¹Példabeszédek 18:21. Innen: Biblia (Kálvin János Kiadó, Budapest, 2010) Ószövetség, 621. oldal.

- Már milliószor megmondtam neked, hogy ne ide pakolj! – anya dühös hangja beteríti az egész lakást.
- Te meg hogy lehetsz ilyen hülye, amikor itt útban van?! – apa basszus hangjára összerezzenek, de senki sem veszi észre a jelenlétemet. A szüleim a jól ismert táncot járják. Kikerülök a nappalít, felsurranok a lépcsőn, egyenesen a kis kuckómba. Amint becsukódik mögöttem az ajtó, összegörnyedek. A padlás csak az enyém volt. Ide sosem jött fel senki. Egyedül lehettem. Távol a szüleim csatáitól és a tinédzser húgom nyávogásától.

A poros dobozok és ócska szőnyegek közé kuporodom. Az enyhülést hozó könnyek csak nem akarnak előbújni. Végül feladom a próbálkozást. Egy apró dobozból előhúzom a nagymamám egyik fényképét. Még én készítettem két évvel ezelőtt, amikor egész jól volt. Egy virág-mintás otthonkában üldögélt, kezében kötőtűkkel. Éppen egy pulóvert kötött nekem. Észre sem vette, hogy lefotóztam. A bozontos, szürke szemöldök alatti nagy kék szemek, csak a pulóverre szegeződtek. A ráncok kisimultak az arcán, ahogyan a munkájára figyelt. A jól ismert, apró, meleg mosoly a szája sarkában csücsült. Akkoriban még minden más volt, amikor ő élt. Nem azért, mert akkor hárman kellett osztoznunk a szobán. Ő volt az egyetlen, aki tiszta szívéből törődött velem. Aki őszintén meghallgatott, tanácsot adott, ha kellett. Ő volt az egyetlen, akire mindig számíthattam. Már nincs többé...

Mégis ugyanolyan tisztán hallom az őszinte, egyenes szavait.

- „Nem az számít, hogy mit mondanak rólad az emberek, hanem az, hogy mit mond rólad az Isten.” – Annak idején sokszor ismételte ezt nekem.

- Isten... - sóhajtok. Sosem tagadtam, hogy létezik. A nagyivalmindig együtt imádkoztunk, pár alkalommal együtt olvastunk a Bibliából. Azonban mióta a nagyfi elment, már nem foglalkoztam Istennel.

Visszacúsztatom a fényképet a helyére. Mielőtt a kezem lezárhatná a doboz fedelét, meggondolom magam. A fénykép alól előhúzok egy papír köteget nagyfi apró, zilált kézírásával, amelyet gondosan bebugyoláltam egy himzett zsebkendőbe. Két éve nem voltak a kezemben ezek a drága üzenetek. Még a kórházban tartózkodásom ideje alatt kezdte el írogatni nekem. „Mit üzenmaneked Isten?” Mindegyik cetli ezzel a mondattal kezdődött. A kérdés alatt kifejtett egy gondolatot és sokszor mellé írt a Bibliából egy idézetet. Legalul pedig megszámozták a lapokat, így mindig sorba tudtam rendezni az üzeneteket. Elő veszem a legelsőt.

„Isten ezt mondja ma neked: Szeretlek. Annyira szeretlek, hogy képes voltam meghalni érted a kereszten. Meghaltam miattad, helyetted, érted. Ennyire szeretlek. „Mert úgy szeretette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” /János evangéliuma 3:16²”

Nézem a betűket, de már nem látom azokat. Elmosódik előttem a világ. A könnyeim már nem tudom visszatartani.

- Isten engem nem szerethet... engem nem...sosem hittem el igazán, hogy szeret. Még amikor a nagyival imádkoztam, akkor sem... tényleg az én hibám volt...

Ebben a pillanatban döbbenek rá, hogy valójában nem léptem tovább. A három évvel ezelőtt történetek ugyanúgy kínoznak, mint rég. Csupán nem veszek tudomást a fájdalomról. Becsukom a szemem és bedugom a fülem. Kitöltöm a napjaimat. Bulikkal, haverokkal, helyes srácokkal csillapítom a fájdalmat. Pörgök, hogy ne kelljen megállnom. Pörgök, hogy ne kelljen szembe nézmem saját magammal. Pörgök, remélve, hogy minden csak egy rossz álom, és mindjárt következik az ébredés. S most, megálltam. Meg kellett állnom, ismét hallva ezeket a szavakat.

Annak a napnak a teljes súlya rám nehezedik. Minden dühével, fájdalmával és félelmével...

Eleinte semmire sem emlékeztem a sokk miatt, de később egyre tisztábban kirajzolódott előttem annak az estének minden mozzanata. Aznap este egy buli után hazafelé tartottunk. Ma is látom, ahogy Linda óvatosan, minden szabályt betartva vezet, én pedig az este emlékéitől, még mindig megsemmisülten ülök mellette.

²Biblia (Kálvin János Kiadó, Budapest, 2010) Újszövetség, 107. oldal

- Mióta? – préselődik ki belőlem a kérdés. Tudni akartam, mióta vesznek palira.

- Három hónapja – a hangja reszelős. Ideges. Az agyam pörög. Három hónapja elcsábította a pasimat. A legjobb barátnőm elárult... akivel mindent megosztottam, akiért a tűzbe mentem volna. Pont ő árult el. Holott pontosan tudta, hogy mennyire szeretem Gergőt, aki szintén elárult. A fájdalom mellett most már felágaskodik bennem a harag. – Nem tudtam mit tegyek, nem akartam, hogy ez legyen belőle – folytatja a vallomását. - Nagyon sokat kínlódtam... - elfullad a hangja.

- Oda ne rohanjak... most még én sajnáljalak? - olyan mértékű düh vesz rajtam erőt, amelyet eddig még nem ismertem. Még ő sajnáltatja itt magát?

Linda egyenesen rám néz. Még a homályban is látom, hogy a sötétbarna szemek megtelnek könnyekkel. A cserepes ajkait harapdálja, ebből tudom, hogy küzd azért, hogy el ne sírja magát. De nem tudom sajnálni, ahhoz túl mély a seb.

- Gyűlöllek. Látni sem akarlak többé – a hangom visszatükrözi azt a tömény mérget, amely belülről emészt. Az arca megrándul, végig kígyózik rajta a fájdalom, mintha arcul csaptam volna. A szemből jövő autó fényszórói felcsillannak az arcán, ahogyan a könnyei vizes barázdákat húznak végig rajta. Az erősödő fény kirajzolja szelíd arcvonalait és láthatóvá teszi apró szeplőit. Oldalra kapom a fejem. Az autóval szemben egy kis busszal nézek farkasszemet. A kormány után kapok, de tudom, hogy már túl késő. A következő pillanatban fékcsikorgással és éles csattanással ütközünk. A levegő kipréselődik belőlem, és elsötétül a világ...

A kórházban tértem magamhoz, ahol csak Linda halálhíre várt rám. Megkaptam, amit aznap este annyira szerettem volna. Soha többé nem láthatom őt... soha nem kérhetek bocsánatot tőle... én vagyok az oka a halálának... a szavaim szó szerint megölték... nem figyelt az útra... megöltem őt... megöltem a legjobb barátnőmet, akivel kiskorom óta mindent megosztottam.

Dühösen szétszórom a lapokat. A fájdalom maga alá temet. Összekuporodom a földön, miközben egész testemet rázza a zokogás. Nem tudom mennyi idő telik el így. Amikor végül kinyitom a szemem, teljesen kimerültnek érzem magam. Egy cédula, egy üzenet az orrom előtt hever. A lap alján egy hetes szám díszel. Úgy érzem, magához húz. Feltornászom magam. Nem tudom levenni a szemem a kis cetli egyik mondatáról: „*Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól. /János első levele 1:9.³*” Bámulom a szöveget. A szavak még mindig ott vannak, nem tűnnek el.

- Isten tényleg megbocsát? Meg lehet bocsátani, hogy miattam halt meg Linda? – felidéződik bennem életem legfájdalmasabb emléke: Gergő szenvedő-dühös arca, és az, amikor a képembe vágta, hogy én öltem meg Lindát, és hogy jobb lett volna, ha én halok meg... Eszembe jut, hogy ezek után mennyit küzdöttem, hogy ne legyek öngyilkos. Csak a nagymamám tudott mindent, és végig mellettem állt. Akkoriban sokszor elmondta, hogy Isten gondolatait a Bibliából ismerhetjük meg. Ott találhatjuk meg az igazságot és nem számít, ki mit gondol rólunk.

- Szóval ez lenne az igazság? Isten szeret és megbocsát? – tűnődöm. - Miért? - mintha csak a kérdésre várt volna, eszembe jut mit mondott egyszer a nagymamám: „Isten maga a szeretet. Azért szeret minket, mert ő maga a szeretet. Nem tudjuk ezt kiérdekelni semmilyen cselekedettel, de nem is tudjuk elveszíteni ezt a szeretet, bármit tegyünk is.”

- Nincs veszteni valóm- veszek egy mély levegőt és elmondok mindent Istennek. Mindent, ami a szívemet nyomja. Hihetetlenül nehéz. Sokáig tart, de nem számít. Túl sok minden van a rovásomon. Bár kétségtelenül Linda a legborzasztóbb az összes közül. Amikor befejezem, különös megkönnyebbülést és békét érzek, semmihez sem fogható.

- Köszönöm Istenem, hogy megbocsátasz, és azt is, hogy még így is elfogadsz. Köszönöm, hogy Jézus még értem is meghalt – teszem hozzá. Különös örömmel a szívemben, felállok és elindulok - egy szebb jövő felé, tudva, hogy nem leszek többé egyedül, mert Isten mindig velem lesz.

Írta: **Budai Bernadett**

³Biblia (Kálvin János Kiadó, Budapest, 2010) Újszövetség, 269. oldal.